

זיכרונות מאמדע

את אמדע פגשתי לראשונה במסגרת קבוצה דינמית אותה הנחתה בלימודי תואר שני בפסיכולוגיה חינוכית. כחברת קבוצה הייתי נפעמת מהאופן שבו אמדע ידעה לומר כל כך הרבה- במשפט קצר או בשאלה. הנוכחות שלה הייתה עוצמתית ומעצימה, מלמדת ומאתגרת ומהווה עבורי עד היום מודל להנחיית קבוצות.

בסוף אותה שנה נגשתי אליה בחיל ורעדה וביקשתי שתהיה המנחה שלי לעבודת התזה. כבר במפגש ראשון זה הכרתי אמדע אחרת. אמדע שנותנת חופש מלא לבחור לעסוק במה שמעניין אותי, אמדע שמדברת בגובה העיניים ומעודדת שיח פתוח ושוויוני. אמדע שמוכנה ללמוד דברים חדשים, בהתלהבות וסקרנות, מכל מי שהיא מרגישה שתוכל ללמוד ממנו. נכנסנו יחד לעולם תוכן חדש לי ולה. אמדע הייתה שם כל הזמן בשבילי למרות שנתנה חופש מלא למצוא את הנתיב שלי. דרך אמדע הכרתי את תיאוריית הייצוגים החברתיים שהייתה עבור אמדע תפיסת עולם ודרך חיים. בעזרת אמדע שכללתי את היכולת להתבוננות-על על המציאות, לחשיבה ביקורתית ושאלת שאלות על ה"מובן מאליו". הייתה זו חוויה מרתקת ומאתגרת לעשות תהליך זה כשאמדע לצידי כמורת דרך.

בסוף עבודת הגמר אמדע דחפה אותי להמשיך ולכתוב מאמרים ולהציג בכנסים גם בתקופה שבה הייתי עסוקה בגידול ילדי הקטנים ובתחילת הקריירה כפסיכולוגית חינוכית. היא לא וויתרה לי ועלי. לפני מועד הפרישה שלה אמדע ממש לחצה עלי להמשיך לדוקטורט. באותה תקופה לא הייתי בטוחה שאני מסוגלת או רוצה להמשיך בקריירה אקדמית, אבל לאמדע לא היה שום ספק. נכנעתי ללחץ ואני מודה לה מאוד על כך. לא הייתי עושה זאת בלעדיה. בתקופת הדוקטורט למדנו, עבדנו, חקרנו וכתבנו יחד. במסגרת קבוצת חוקרות שאותה אמדע הנחתה קראנו ולמדנו בצורה מעמיקה את תיאוריית הייצוגים החברתיים. פרי הלמידה הממושכת בא לידי ביטוי בספר מרתק שאמדע הייתה גאה בו מאוד ואני כל כך שמחה שיכלה לראותו וללוות את כתיבתו עוד בחייה.

אמדע הייתה עבורי מורה לחיים ולמוות. כפי שלימדה אותי כיצד לגלות את היכולות הטמונות בי, להעז לחלום ולפתח אותן, כך גם לימדה אותי כיצד לסגור מעגל ולהיפרד. תהליך הפרידה של אמדע מהעולם היה תהליך מעורר השראה, מחושב, אמיץ ומודע, בו אמדע הסתכלה למוות בעיניים.

הגעגוע העז שעולה בי בכל פעם שאני חושבת על אמדע, תמיד מלווה בחיוך ובהכרת תודה עמוקה על כך שהייתה לי הזכות לצעוד איתה ככרת דרך משמעותית.